

„V mene Boha: nezúfajte.“

Svätí sú tí, čo bojujú do posledného dychu; tí, čo vedia po každom zakopnutí a páde vstať, aby odvážne pokračovali na svojej ceste v pokore, láske a nádeji. (Vyhňa, 186)

22. november

A aby si zo zbabelosti neutiekol pred dôverou, ktorú do teba Boh vkladá, maj sa na pozore pred domýšľavosťou naivne podceňovať ťažkosti, ktoré sa na tvojej kresťanskej ceste objavajú.

Nemali by sme sa čudovať. Ako dôsledok padlej prirodzenosti v sebe nesieme niečo, čo nás núti vzpierať sa milosti a klásť jej odpor – sú to rany spôsobené prvotným hriechom, zapálené našimi osobnými hriechmi. Preto by sme sa mali na ten výstup vydať a konať každodennú dobrú ľudskú a božskú prácu – ktorá vždy vyústi v Božiu lásku – pokorne, s kajúcim srdcom a s dôverou v Božiu pomoc – no pritom ju konať s takým úsilím, ako by všetko záviselo len od nás.

Pokiaľ bojujeme – a je to boj, ktorý potrvá až do smrti – nemôžeme vylúčiť, že proti nám nevytiahnu násilní vonkajší i vnútorní nepriatelia. A akoby toho bolo málo, zoskupia sa v tvojej mysli už dávno spáchané hriechy, a možno ich bude mnoho. V mene Božom ti však vravím: nezúfaj. Keď sa to stane – nemusí sa to nevyhnutne stať, ani to nie je až také bežné – využi to, aby si

sa ešte viac primkol k Pánovi, ved' on si ťa predsa vyvolil za syna. A tak ťa neopustí. Túto skúšku dopúšťa, aby si miloval viac, a s ešte väčšou jasnosťou si uvedomil jeho neustálu ochranu a lásku.

Vravím ti, neklesaj na mysli, pretože Kristus nám na kríži odpustil a svoje odpustenie stále ponúka vo Sviatosti zmierenia; a okrem toho, vždy máme u Otca zástancu: Ježiša Krista, spravodlivého. On je zmiernou obetou za naše hriechy; *a nielen za naše, ale aj za hriechy celého sveta*, aby sme dosiahli víťazstvo. (Boží priatelia, 214)